

V bačkorách na alpské velikány

Severočeši dnes zřejmě tvoří naši horolezeckou avantgardu. Stačí vzpomenout jen některých významnějších výstupů poslední doby na Matterhorn, Eiger, norský Troll Rygen, himálájskou Kalanku či oblast Kavkazu a Pamíru. Úspěšná starší generace našla pokračovatele v mladé vlně, která si vybírá stále náročnější cíle v již poznaných, ale i horolezecky zcela nových oblastech.

V minulých dnech vyhlásil český federální horolezecký svaz výstupy roku 1979. A mezi nimi direktissimu novou cestou na Petit Dru (3733 m) v oblasti Mont Blancu libereckého Jana Šimoná (20 let) a mosteckého Jiřího Slavíka (22). V horolezeckém světě je tento extrémní výstup 850 m vysokou, téměř kolmou stěnou, považován za mimořádně hodnotný sportovní výkon.

„Dostali jsme tento tip od severočeské výpravy, která se o stejnou cestu pokoušela neúspěšně v zimě. Severní stěnou Petit Dru existuje stará klasická cesta, novou vytyčili v roce 1971 Poláci. Ta naše byla ještě přímější a strmější. Ale na rozdíl od Poláků, kteří si cestu jistili skobami, lezli jsme my čistě, bez použití technických pomůcek. Jen na nejtěžším úseku asi pěti metrů jsme byli nuceni skoby použít.“

Dvěma Severočešům přálo v Alpách počasí, proto již předtím mohli úspěšně zdolat novou cestou stěnu Les Droites, za níž získali čestné uznání našeho svazu. Ale direktissima na Petit Dru rozbouřila hladinu horolezeckého života pod Mont Blancem.

„Každý výstup v této oblasti se předem ohlašuje v „Domě hor“ v Chamonix. Navíc se v horách neustále pohybují místní horolezci a těm neunikne žádný mimořádný výstup a každá novinka se hned rychle rozkřikne. Ke stěně pak nalétávají helikoptéry a sledují, zda jsou lezci v pořádku. Takže — když se nám výstup podařil, měli jsme o popularitu postaráno.“

O výstupech dvou Severočešů napsal časopis Montagne v neděli 5. srpna: ...Jde o krásnou sérii horolezců z východní Evropy, kteří rok od roku docilují vyšší úroveň...

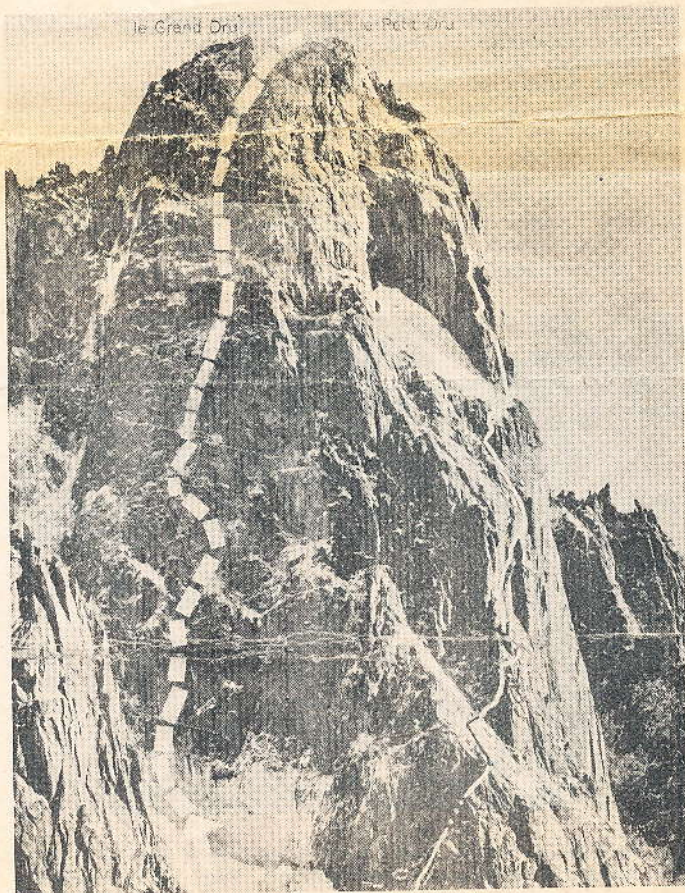
„Do stěny jsme si nesli co nejméně materiálu. Použili

jme 15 skob na jištění, z toho jen pět na postup, pak dva nůty při bivakování a uklíněnce. Převážně to bylo čisté lezení, k němuž dnes směřuje špičkové horolezectví. Ve stěně jsme byli 30 hodin, dvakrát jsme bivakovali. Poprvé na takové sněhové polici, kam se až v zimě dostali naši předchůdci a po nichž jsme ještě našli zásoby kvalitního jídla. To byl dobrý bivak, mohli jsme sedět. Ale druhý jsme prožili v úvazcích z lan a v noci nás zastihla sněho-

vá bouře. Ráno jsme začínali ve čtyři hodiny, končili večer v devět. Nejhorší okamžik jsme zažili, když Slavík s plnou zátěží 60 kg jednou asi deset metrů spadl. Naštěstí bez následků, stejně jako když mu ve druhém bivaku omrzly nohy.“

A víte čemu se místní horští vlci ještě po úspěchu naší dvojice obdivovali? Obutí. Naši totiž místo věhlasných a také pořádně drahých speciálních horolezeckých bot používají bačkory v ceně 30 korun! Říkají jim „dúchodky“, ustříhnou z nich přezky a normálně zaváží tkaničkami.

„A to horolezečtí experti při pohledu na naše nohy jen žasnou.“ směje se Jan Šimon. (ktd)

▲ Na snímku je vyznačen bílou přerušovanou čarou prvo-výstup liberecko-mostecké dvojice Šimon—Slavík na Petit Dru.